Stalo se to v neděli

TRACY WOLFF

BARONET

Stalo se to v neděli

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

BARONET

Tracy Wolff

Stalo se to v neděli – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Stalo se to v neděli

Stalo se to v neděli

TRACY WOLFF

BARONET

It Happened on a Sunday
Copyright © 2025 by Tracy Wolff
All rights reserved. This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency c/o Entangled Publishing, LLC
Translation © Kristýna Vítková a Hana Netušilová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-269-2998-7
ISBN e-knihy 978-80-269-3007-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-3008-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-269-2995-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, místa a události jsou výplodem autorčiny fantazie nebo jsou použity fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, živými či mrtvými, je čistě náhodná.

Pro pár, který světu připomněl, že láska může být velkolepá, bouřlivá, zábavná, kouzelná – a občas ji zachytí kamery.
Tohle není váš příběh. Ale díky za tu jiskru.

Stalo se to v neděli je romance ze současnosti se šťastným koncem. Příběh však obsahuje prvky, které nemusí být vhodné pro všechny čtenáře, včetně sexu po vzájemném souhlasu a vulgárního jazyka, smrti a hospitalizace ve zdravotnickém zařízení. V knize se zmiňuje stalking, škrcení, náhodné předávkování a násilí v partnerských vztazích. Pokud jste na taková témata citliví, měli byste to vzít na vědomí. A teď se pusťte do čtení…

1. KAPITOLA

SLY

Přeplněný stadion mi není cizí.

Řev. Světla. Země se otřásá pod nohama, jak nadšení fanoušci dupou a křičí nadšením.

A rozhodně mi není cizí *tenhle* stadion. Většinu roku jsem tady nebo ve vedlejším tréninkovém centru skoro každý den. Běhám, cvičím, trénuju hodinu za hodinou, den za dnem, rok za rokem.

Rozehrávačem v NFL se nestanete tím, že se budete flákat.

Zřejmě se tak nestanete ani popovou hvězdou – aspoň ne hvězdou kalibru Sloane Walkerové, protože v Austinu dnes večer válí Černá vdova.

Tenhle stadion, *můj* stadion, se totiž proměnil v grandiózní popovou show.

Koncové zóny zmizely, světla zhasla a tam, kde by měl být trávník, stojí obrovské kruhové pódium, jako by ho přenesli z jiného světa. Do každého z osmi směrů vede zářící molo, které protíná několikatisícový dav.

Z nejvyšších řad to musí vypadat, jako by z nebe vtrhl na hřiště obří robotický pavouk – celý chromový

a zahalený kouřem, pulzující basovou linkou, jako by měl skutečný srdeční tep. Zezdola je to organizovaný chaos v tom nejlepším smyslu. Fanoušci jsou všude kolem nás a šílí, když se Sloane prochází po jedné z pavoučích nohou, jako by jí to tady patřilo.

Nejspíš proto, že je to pravda. Aspoň v tuhle chvíli.

Světla blikají a třpytí se. Lasery prořezávají temnotu a z okrajů pódia šlehají plameny. Sloanina tvář – s divokým pohledem, nebezpečným úsměvem a sebevědomím vyzařujícím z každého póru – zaplňuje obrovské obrazovky na pozadí, zatímco naposledy zpívá z plných plic refrén o tom, jak udělat správnou věc a cítit se naprosto v háji.

Jakmile píseň skončí, dav nezačne jen jásat – doslova *vybuchne*. Ve tmě se odrážejí světla mobilních telefonů, zatímco fanoušci ve snaze upoutat její pozornost křičí, mávají transparenty, svítícími tyčinkami a čímkoli, co mají po ruce.

Je to totální chaos. A neskutečná podívaná. Není to jen koncert, je to fenomén. Vítězství, při kterém královna zve věrné poddané, aby se k ní přidali.

Ti její nabídku přijímají a užívají si každou vteřinu. A já s nimi, což je trochu překvapení. Přišel jsem hlavně kvůli abuele, dlouholeté fanynce Sloane Walkerové, ale zatím je to sakra skvělá show. A v nejbližší době se to nezmění. Zvlášť když oheň na konci pódia zhasne a Sloane se skloní, aby se pozdravila s pár fanoušky.

Řev zesílí a lidé se začínají tlačit blíž. Opouštějí sedadla ve snaze dostat se k *naší* pavoučí noze pro případ, že by zpěvačka zamířila i sem.

Pod moly je průchod, takže to není tak nebezpečné, jak to vypadá. Přesto si stoupnu za sedící abuelu, aby do ní nikdo nestrčil.

Pohladí mě po paži a zakřičí: „To je v pořádku, Mateo. Jsem v pohodě."

Vím to. Babička je tvrdá jako skála. Ale je jí přes sedmdesát a má špatná kolena. Trocha opatrnosti nikdy neuškodí.

„Tady!" ječí dívky vedle nás a mávají transparenty tak zuřivě, že se trochu bojím, aby si nevypíchly oči.

Katastrofa je zažehnána, když se Sloane podívá jejich směrem a ukáže na obrovské kartonové nápisy. Dokonce něco naznačí ústy. Vypadá to jako *„děkuju"*, což jednu z nich rozpláče, zatímco její kamarádka křičí ještě hlasitěji.

Sloane si toho všimne, a jakmile začne hrát další píseň, která je rychlejší a rytmičtější než ta předchozí, změní směr a řítí se k nám jako tornádo, podle kterého je pojmenovaný můj tým – divoké, ničivé, mocné.

Fascinující.

A navíc je neuvěřitelně působivá, protože má na sobě černé kozačky s podpatky až do nebes a běží, jako by se v nich narodila.

„Pomoz mi vstát!" Abuela mě chytí za paži a hnědé oči jí září vzrušením při představě, že je tak blízko své hrdince.

Vytáhnu ji na nohy a podpírám, dokud nepřekoná těch pár kroků od našich sedadel k okraji mola. Nemá žádný transparent, kterým by upoutala Sloaninu pozornost, ale koupil jsem jí svítící náhrdelník a spoustu náramků. Nemluvě o tom, že si oblékla třpytivé tričko s nápisem Černá vdova a mává rukama s červenými špičkami nehtů, na kterých jsou namalovaní černí pavouci.

Taky jsem neunikl, ale mně sestra nalakovala nehty jinou barvou. „Malý dárek, abyste k sobě s abuelou ladili," zajásala, když mi odpoledne předávala blýskavou

košili. Líbí se mi, přestože mám trochu obavy, že moje oblíbené džíny budou na věky pokryté červenými třpytkami. Není to nic hrozného, jenže naši největší rivalové mají červenomodré dresy. Kluci mi to nikdy neodpustí, pokud se objevím na videorozboru v barvách Medvědů.

Najednou rytmus písně zpomalí a s ním i Sloane. Zastaví přímo před námi a poklekne na místě, které připomíná okraj světa. Jejího světa. Natáhne jednu ruku k dívkám a druhou k babičce. Setkáme se očima, zatímco jí abuela svírá prsty. A v tu chvíli není Černou vdovou. Není královnou, která vládne jevišti a mému stadionu železnou pěstí v rukavici poseté flitry.

Je to bohyně na dně – s cestičkami potem rozteklých třpytek, rozmazanou řasenkou a rozcuchanými vlasy –, která nabízí kousek sebe ve světě, který příliš často uctívá pompéznost a zapomíná na obětování.

„Miluju tě, Sloane!“ volá abuela z plných plic.

Sloane zamrká a kouzlo je pryč.

„Taky vás miluju!“ zakřičí Černá vdova a vyskočí na nohy. Pak se rozeběhne zpátky do středu jeviště, aniž by se ohlédla.

Cestou zvedne mikrofon a tentokrát zpívá o chvíli mezi dvěma údery srdce. Neznám slova, ale na babičku je spolehnutí. Drží rytmus, zatímco jí svírám ruku a tančíme v našem malém prostoru.

„Co je to za písničku?“ zeptám se, když dokončí otočku.

Usměje se a na vteřinu se zastaví, aby popadla dech. „‚Srdeční interval.‘ Líbí se ti?“

„Je úžasná.“

Celá se rozzáří. „Díky, že jsi mě vyvedl.“

„Díky, že jsi mě vzala s sebou,“ odvětím. „Nikdy jsem téhle zpěvačce nevěnoval moc pozornosti,

kromě toho, co zveřejňuješ na Instagramu, ale je docela fajn."

„Je vážně super!" odsekne, právě když Sloane dozpívá.

„No teda, Austine. Vím, že ti říkají světová metropole živé hudby," protáhne s temným, ale pobaveným výrazem, „ale měla jsem trochu pochybnosti, jestli to dneska ukážeš. Překvapil jsi mě… a musím přiznat, že dost příjemně."

Sloane! Sloane! Sloane! Dav začíná skandovat její jméno.

Usměje se a přehnaně vykulí oči. „To všechno kvůli mně? Nejspíš se mě snažíte přimět, abych vám zazpívala ještě jednu písničku."

Dav bouří a skandování se mění ve výkřiky: *Drby! Drby! Drby!* Podle mě chtějí „Hru s drby". Tenhle song je tak slavný, že ho znám dokonce i já. Prakticky přes noc katapultoval Sloane Walkerovou z dětské hvězdičky na celebritu.

Ozvou se první tóny, ale Sloane zvedne ruku. „Než spustím, ráda bych vám představila svoji zatraceně skvělou kapelu."

Věnuje jim pár minut a postupně představí pět muzikantů, kteří jsou s ní na pódiu. Pak se otočí zpátky k publiku a v obrovských hnědých očích se jí zablýskne. „Jste připravení?" zeptá se.

Místo odpovědi se ozve řev.

„No, tak dobře. Pojďme probrat pár drbů."

Jakmile kapela znovu spustí, Sloane se rošťácky usměje. Prohlíží si dav a přeskakuje pohledem z jedné skupiny fanoušků na druhou.

A pak se to stane. Někde mezi dvěma údery srdce – v tom srdečním intervalu, o kterém před pár minutami zpívala – celá ztuhne.

Nejdřív si myslím, že je to domluvené. Pauza, aby vystupňovala napětí. Jenže pak k ní vykročí kytaristka s ustaraným výrazem ve tváři, zatímco zbytek kapely se vrací na začátek písně.

Takže to nebylo plánované. Chyba.

Sleduju Sloanin strnulý pohled do davu. A v tu chvíli to spatřím. Transparent, na kterém stojí: ČERNÉ VDOVY POŽÍRAJÍ SVÉ PARTNERY. Pod nápisem je fotka, kterou nedokážu rozeznat.

„Vsadím se, že…“ zazní roztřesený hlas. Otočím se právě včas, abych viděl, jak se láme. A stejně tak i Sloane.

V tom jediném okamžiku nevypadá jako hvězda, ale to, co zůstalo po jejím zániku – černá díra utkaná ze smutku a gravitace. Nedokážu od ní odtrhnout oči. Ne proto, že je krásná, i když je doslova nádherná. Ale protože poznávám tu přitažlivost, která přichází, když se zhroutíte a začnete vtahovat všechno dovnitř, jen abyste přežili.

Znám to, protože jsem v té temnotě žil.

2. KAPITOLA

SLOANE

Na vteřinu ztichnu a snažím se ignorovat paniku, která mi stoupá do krku jako pichlavé trny.

Světla reflektorů mě pálí na kůži.

Barevný dav se kolem mě vlní jako v kaleidoskopu.

Lasery blikají jako vzpomínky, které se snaží vtlačit do mé mysli.

Odstrkuju je a stavím kolem sebe co nejpevnější zeď. Ale hučení davu ke mně stejně doléhá. Výkřiky, dupání a vzlykání, které nedokážu ignorovat, ať se snažím sebevíc.

A já se zatraceně snažím.

Kurva, kurva, kurva.

Seber se, Sloane. Tak se sakra *seber.*

Zbývá poslední písnička. Určitě se dokážeš ovládat další čtyři minuty a dvacet sedm vteřin.

Jenže místo toho lapám po dechu a hrdlo se mi každou vteřinou svírá o něco víc. Nejsem si jistá, jestli se udržím pohromadě čtyři vteřiny, natož čtyři minuty.

Prostě musím. Na žádném traumatu nezáleží. *Na mně* nezáleží. Musím jen dokončit vystoupení a dostat se z pódia, než si někdo všimne, že něco není v pořádku.

Zavřu oči, otevřu pusu a pokusím se zazpívat první verš. Okamžitě mi za víčky naskočí ten nápis. ČERNÉ VDOVY POŽÍRAJÍ SVÉ PARTNERY, doplněný o moji fotku s Jarrodem.

Jenže to nejsou jenom slova. Představují nože, které si nacházejí cestu do míst, kam je předtím zabodal právě Jarrod.

Zatímco fanoušci hází na pódium dárky – předměty, které mi koupili nebo vyrobili –, hlavou mi běží neodbytné vzpomínky, jedna za druhou. Snažím se je vytěsnit a zahnat zpátky, než mě znovu rozřežou a vykuchají.

Jeho prsty na kytaře.

Jeho krev na dlažbě.

Pocit hedvábí, které mě hladí na kůži.

Jeho modré oči.

Jeho sytý hlas.

Jeho síla, kterou mi svírá krk…

Do náruče mi vletí kytice růží. Trny na stoncích píchají a bolest mě vtáhne hlouběji, takže mi začne být navzdory světlům a třicetistupňovému horku zima.

Seber se, opakuju si. Začnou mi drkotat zuby. *Už se sakra seber*.

Kapela hraje pořád dokola začátek písně, dokud mi údery bicích nerachotí v hrudi jako druhý srdeční tep. Ten pocit prořízne šum a já ho využiju, abych se vyškrábala z propasti – centimetr po centimetru, jeden zasraný trn po druhém.

Když znovu otevřu pusu, tentokrát ji nezavřu, dokud ta zatracená píseň neskončí.

Zazpívám poslední notu. Bez dechu, naprosto prázdná.

V tu chvíli se plošina pode mnou zachvěje a začne klesat. Sakra. Nevyškrábala jsem se zpátky dost rychle.

Realizační tým si toho všiml, jinak by mi dali pár vteřin navíc, abych mohla ještě párkrát zamávat.

Plošina zajede pod pódium a já z ní seskočím, jako by mi hořelo za patami.

Moje asistentka Olivia čeká u vchodu do tunelu s placatkou v ruce. Popadnu ji a dám si dlouhý, zoufalý doušek.

Sladký čaj pálí jako bourbon, zatímco mi stéká do rozbolavělého hrdla. Přesto ho vypiju, než skloním lahev. Jen abych zjistila, že Olivia společně s několika techniky na mě zírají s pohledem plným odsouzení.

Myslí si, že to *je* bourbon, protože přesně tak to chci. Černá vdova ho do sebe kopne jako nikdo jiný. Na druhou stranu já skoro vůbec nepiju.

Nemám ráda ten zápach. Ani chuť. A fakt nemám ráda pocit, že ztrácím kontrolu. Už tak je v mém životě příliš mnoho věcí mimo kontrolu. Dnešní večer je další zatracený příklad. Ale žít podle cizích očekávání mi dává výhodu. Zvlášť když je to lež.

„Chceš ještě něco?“ zeptá se Olivia. Zavrtím hlavou a zamířím do šatny.

Dýchat. Potřebuju jen chvilku, abych se nadechla.

Cestou míjím Jace, manažera turné. Zvedne bledě modré oči a já v nich na pár vteřin uvíznu, než odvrátím pohled. „Jsi připravená na přídavek?“ zeptá se něžnějším hlasem než obvykle. Tohle je naše čtvrté společné turné, takže mě umí dobře odhadnout.

„Vždycky,“ zachraptím. „Jenom…“

Zmlknu a mávnu k šatně.

Přikývne a zvedne ruku, jako by mě chtěl poplácat po rameni. Ale stejně rychle ji zase spustí – Jace ví líp než kdokoli jiný, že nemám ráda, když se mě někdo dotýká. Dokonce ani člověk, který se nejvíc blíží otcovské postavě, jakou jsem kdy ve svém životě měla.

„Nezdržuj se moc dlouho," zavolá, když doklopýtám posledních pár metrů a rozrazím dveře. Místo vytouženého klidu za nimi najdu stylistku se třemi kostýmy rozloženými na gauči.

„V čem chceš dneska skončit?" zeptá se Lucinda svým neskutečně nóbl britským přízvukem.

„Překvap mě," procedím skrz zuby. Pak odhodím placatku na konferenční stolek a zamířím rovnou do koupelny. Chci svých šedesát vteřin soukromí.

Jakmile jsem sama, strhám ze sebe oblečení. Přetáhnu si přes hlavu černé pouzdrové šaty a podprsenku bez ramínek a hodím je na zem, než se roztřeseně obejmu rukama.

Teprve pak se zhluboka nadechnu. A znovu. A znovu.

Neměla jsem je nechat, aby zařadili tohle město na turné. Několikrát jsem jim opakovala, že sem nechci jet. Ale vydavatelství na tom trvalo – Austin je významná hudební metropole. Obrovský, rostoucí trh. Navíc právě tady vznikla legenda o Černé vdově.

Právě proto jsem tu nechtěla vystupovat.

Po několikáté mi před očima naskočí Jarrodova až příliš hezká tvář. Po několikáté ji vyženu z hlavy. Přinejmenším se o to pokusím. Není to tak snadné, když pořád slyším řev fanoušků, kteří se dožadují přídavku. Jsou jako upíři, kteří chtějí svoji otevřenou, tepající žílu. A dnes večer jsem nekrvácela dost na to, aby byli spokojení.

Znovu se zhluboka nadechnu a opřu se o umyvadlový pult, zatímco žena ze zrcadla na mě zírá – na to, co ze mě udělala média, fanoušci a nahrávací společnost. Na to, co jsem ze sebe udělala já. Černou vdovu, která zabije muže stejně rychle, jako s ním šuká.

Kdysi jsem se snažila vysvětlit, že to tak není, ale nikdo mě neposlouchal. Na druhou stranu, dva mrtví

partneři mají tendenci zničit vaši důvěryhodnost. Stejně jako zbytek vašeho života, aspoň podle mé terapeutky.

Ukázalo se, že měla pravdu.

Někdo zaklepe na dveře. „Sloane? Jsi v pořádku?“ Lucindin hlas zní ustaraně a naléhavě.

Nemusí pokračovat, protože je mi to jasné. Musím se vrátit na pódium.

„Jo…“ Zlomí se mi hlas, tak si odkašlu a slova ze sebe vytlačím. „Jsem v pohodě. Jenom jsem si musela odskočit.“

Spláchnu záchod, abych dokázala svoji lež, pak pustím vodu a nakloním se blíž k zrcadlu, abych zkontrolovala škody.

Tam venku jsem nebrečela – nikdy nepláču –, ale stejně tak vypadám.

Cestičky rozteklých třpytek podél lícních kostí připomínají spadaný hvězdný prach a kouřové stíny se mi rozmazaly. Navlhčím si prst a pokusím se trochu upravit. Pak se zastavím. Seru na to.

Jestli chtějí špínu, dostanou špínu.

Zabořím ruce do vlasů a třesu s nimi, dokud nevypadnou i poslední sponky. Rozmažu si šedo-černý stín pod očima a smíchám ho se třpytkami, až to vypadá jako modřiny protkané zlatem.

Pak si obléknu podprsenku, narovnám ramena a najdu zbytky odhodlání, než rozrazím dveře a setkám se s Lucindiným ustaraným pohledem.

Naštěstí to nekomentuje. Jen mi podá placatku. „Naplnila jsem ti ji.“

Je jednou z mála lidí, kteří znají moje oblíbené pití. „Díky.“ Ještě jednou se dlouze napiju čaje a kývnu bradou ke kostýmům na gauči. „Tak jaký jsi vybrala?“

„Vlastně mám ve skříni dlouhé bílé šaty, které bych ti ráda oblékla…“

„Ty nosí jen hodné holky,“ přeruším ji s pohrdavým odfrknutím a svalím se do jednoho z velkých křesel. Kůže mě studí na zádech, ale nedokáže se vyrovnat mému vnitřnímu chladu.

„Právě proto by sis je měla vzít.“ Podívá se přes obroučky půlměsícových brýlí a její oči na mně setrvají o pár vteřin déle, než by měly. „No tak, Sloane. Copak tě to hraní nikdy neunaví?“

„Jsem taková, jaká jsem.“ Přinutím se odvrátit pohled těsně před tím, než se ozve zaklepání na dveře.

„Tři minuty do začátku,“ volá Jace z chodby.

Lucinda ho ignoruje. „Jsi taková, jakou si myslíš, že tě chtějí mít. Fanoušci tě neupálí na hranici, když jim ukážeš svoji pravou tvář.“

Už jsem to zažila. Mám modřiny *a* zlomené srdce, které to dokazují. „Ne, ale možná by mě zkusili uškrtit. Zase.“

Probodne mě pohledem, ale zůstane zticha. Ví, že je to pravda.

Abych dokázala, že nejsem arogantní káča, zvednu placatku k přípitku a naposledy se napiju čaje.

„Fajn.“ Obrátí oči v sloup a podá mi šaty od Alexandra McQueena. „Mohla bys aspoň odložit tu zatracenou flašku.“

„Vždyť mi doktor řekl, že musím dodržovat pitný režim.“ Mrknu na ni dlouhými umělými řasami a předstírám, že mě nebolí hlava. „Jen plním rozkazy.“

„Tak proč nepiješ svůj *čaj* jako normální člověk?“

Nechci, aby věděla, že trefila hřebík na hlavičku, tak jen pokrčím rameny. „Zkoušela jsem být normální. Ukázalo se, že to lidi nechtějí.“

„A co chceš ty?“

Skvělou hudbu a turné, které neskončí skandálem. V tomhle pořadí. A udělám cokoli – stanu se kýmkoli –, abych to dostala.

Nicméně odpovím: „Další ochotnou oběť, samozřejmě. Vždyť se přece říká do třetice všeho dobrého."

Lucinda na to neskočí. To se stává málokdy. A to je důvod, proč vydržela tři turné. Místo toho mi podá kostým a zeptá se: „Potřebuješ pomoc s oblékáním?"

„Myslím, že to zvládnu." Čím míň lidí se mě bude dotýkat, tím líp.

Vezmu si uhlově černé šaty, které jsou velmi, velmi krátké. Tvoří je korzet s krajkovými ramínky a zdobená sukně.

Perfektní model pro Černou vdovu, co se chystá způsobit trochu chaosu.

„Jen počkej, až si to budeš sama zavazovat." Pobaveně se usměje, než sebere ostatní kostýmy a zamíří ke dveřím.

Málem si to rozmyslím a požádám ji, aby zůstala. Jenže vzhledem k jejímu smyslu pro detail a sadismu, který s ním jde ruku v ruce, by mi ten korzet strašně utáhla a já bych skončila na pódiu ve stavu, kdy by se mi sotva podařilo udržet tón. Se svým štěstím bych omdlela z nedostatku kyslíku a zítřejší titulky by básnily o mých problémech s drogami a zhroucení na pódiu. Když o tom přemýšlím, není to nejhorší nápad.

Další minutu strávím tím, že se namáhavě cpu do šatů – fakt nesnáším, když má Lucinda pravdu – a zrovna tu zatracenou věc zavážu, když někdo zaklepe na dveře.

„Už jsem skoro hotová!" zavolám, což Olivia zřejmě považuje za pitomé pozvání, protože strčí dovnitř hlavu.

„Skvěle. Doprovodím tě," prohlásí a pak se odmlčí, jako by se mi chystala sdělit špatnou zprávu.

Sevře se mi žaludek. Ze zvyku sáhnu po placatce a poprvé si přeju, aby v ní byl bourbon. Pak zašeptám: „Co zase?"

3. KAPITOLA

SLOANE

Olivia se nervózně ošívá, zatímco mi drží dveře a čeká se špatnými zprávami, až vyjdu ven.

Jakmile jsem na chodbě, nasadí zářivý úsměv, jako by to mohlo tu jobovku zmírnit. „Jenom jsem ti chtěla připomenout, že máš dneska po koncertu setkání s fanoušky."

Zamrazí mě a vybaví se mi vzpomínka na poslední fiasko, kdy na mě skočila jedna z Jarrodových samozvaných „největších fanynek" a začala mě škrtit, aby pomstila jeho smrt. Snažila jsem se ji setřást, ale byla silnější, než vypadala, a ruce měla jako svěrák. Znovu se zachvěju a v krku mi zapulzuje fantomová bolest.

Jistě, trvalo to sotva šest vteřin, než se k nám dostala ochranka a strhla ji ze mě, ale stejně jsem měla brutálně pohmožděné hlasivky. Turné pokračovalo dál – nějakým způsobem to vždycky zvládnu –, ale celé týdny mě bolelo zpívat. Nemluvě o tom, že se mi změnil hlas ze záměrně nakřáplého na chraplák, jako bych před každým vystoupením fakt vypila lahev whisky a završila ji jednou či dvěma krabičkami cigaret.

Dneska to nezvládnu. Prostě to nedám. Už teď mám pocit, že ze mě zbyly jen třpytky a stín.

„Ochranka bude připravená," pokračuje Olivia, „ale žádné problémy nenastanou. Hraje za austinská Tornáda a –"

„Rozhodně ne," řeknu, tentokrát důrazněji. Bohatí kluci zvyklí dostat cokoli – a kohokoli – mě nezajímají. To už jsem zažila, zkusila si to a vážně, *vážně* si z toho nechci odnést další suvenýr.

Zase mě ignoruje. „Jeho babička je zřejmě tvoje obrovská fanynka. Tvrdí, že o to stojí hlavně kvůli ní. Sleduje tvoji kariéru celé věky, a před šesti lety se dokonce naučila používat Instagram, aby si mohla založit fanouškovský účet."

To mi milionkrát ztěžuje odmítnutí. Před šesti lety, to znamená po Haydenovi, ale před Jarrodem. Před Černou vdovou.

Před šesti lety jsem byla ještě Sloane.

„Jak se jmenuje?"

Olivia pokrčí rameny. „Neptala jsem se. Ten *fotbalista* se jmenuje Mateo Sylvester. Je to hlavní rozehrávač –"

„Fajn," přeruším ji, protože mi na tom vnukovi vůbec nezáleží. „Dej mi po koncertě deset minut a pak ji přiveď."

„Skvělé." Olivia se rozzáří, ale to už vcházíme do tunelu. „Aspoň stihnu sehnat Jess –"

„Nepotřebujeme ji," zdráhám se při zmínce o naší fotografce. „Tohle je pro tu babičku."

„Byla by to skvělá reklama," protestuje. „Sly – tak mu všichni říkají – je momentálně fotbalový zlatý chlapec. Všichni ho milují. Tvrdí, že letos dovede Tornáda až do Super Bowlu. Navíc je děsně sexy. Titulky se prakticky píšou samy."

To se vsadím. A právě to mě děsí. Olivia žije podle hesla, že neexistuje nic jako špatná reklama. Jenže tím nemusí procházet. To já. A proto v žádném případě nepošlu fotky mě a toho Matea/Sly Sylvestera s jeho směšnou přezdívkou a obrovským egem – zkušenost mě naučila, že *všichni* mají obrovská ega – do médií. Rozhodně a kategoricky ne.

„Žádná fotografka," prohlásím a probodnu ji pohledem, aby věděla, že to myslím vážně. „Setkám se s nimi, ale nepoužiješ to jako reklamní trik."

Vidím jí na očích, že se chce hádat, ale v tomhle neustoupím. Jenom pomyšlení na reakci médií, že by mohla existovat byť jen nepatrná šance, že by Černá vdova chytila do své sítě dalšího zlatého chlapce, stačí k tomu, aby mi přeběhl mráz po zádech. Na celé zatracené planetě bych se neměla kam schovat.

„Tak dobře." Došly jsme pod pódium, takže ustoupí. „Připravená na přídavek?"

Ani zdaleka.

Ale co jiného mám dělat? Hudba je jediná věc, která je jenom moje. Pokud to znamená být Černou vdovou, tak ať. Prostě jí budu.

Jakmile vykročím k pódiu, vrátí se drsná a známá panika. Svíjí se mi v krku a škrábe mě zevnitř. Potlačím ji dlouhým douškem čaje a nechám lež spálit ten strach do poddajnosti.

Chtějí demoliční kouli? Fajn. Srovnám celé to zatracené místo se zemí.

Jace na mě čeká za oponou. „Jsi v pohodě?" ptá se.

Přikývnu a o vteřinu později ožívají sluchátka.

„Slyšíš mě?" ozve se mi v uchu Dani, jedna ze zvukařek.

„Ano," vypravím ze sebe a podám Jaceovi placatku.

„Výborně," řekne. „Jdi a pořádně jim to nandej, jo?"

Zůstanu zticha. Místo toho se podívám na Jace a rozkročím se, zatímco čekám na signál.

„Uvidíme se na druhé straně," pronese s vážným pohledem navzdory úsměvu na tváři.

„Uvidíme se tam," řeknu, zatímco mě pódium vynáší výš a výš a dav šílí.

Připomínám si, že krása se neprodává ani zdaleka tak dobře jako bolest.

Tak si ten jásot přivlastním. Nechám ho, aby stíral ostré úlomky v mém nitru, zatímco kapela začíná hrát intro k „Neprozkoumaným vodám".

Pak vtrhnu na pódium a vyřvu první verš s každým gramem síly, který mi ještě zbývá. Strach mi svírá hrudník, bodavý a zlý. Ale teď ho dokážu ovládat. Krmím jím dav, okvětní lístek po otráveném okvětním lístku.

A oni to hltají. Sakra, dokonce o to žebrají. Tak jim dávám víc a víc a víc. Během tří písní jim dám *všechno*, dokud ze mě není jen prázdná, vyždímaná slupka.

Teprve pak zazpívám poslední tón.

„Byla jsi úžasná," pochválí mě Jace, jakmile vklouznu pod pódium.

Přikývnu a podívám se na Olivii. „Jsou tady?"

„Ochranka je za chvíli přivede," odpoví.

„Dobře. Dej mi deset minut."

Proběhnu tunelem do šatny a prásknu za sebou dveřmi. Opřu se o ně zády a zoufale se snažím zbavit Černé vdovy jako druhé kůže, kterou už nepotřebuju.

Ještě pár minut, modlím se v duchu a sáhnu po mikině přehozené přes židli. Je srpen a hráli jsme v Austinu, takže na pódiu bylo horko jako v pekle, ale mně je pořád zima.

Obléknu se a dojdu k ledničce. Tentokrát si vezmu lahev s vodou a vypiju ji. Pořád si opakuju, že to zvládnu.

Pět minut nezávazných řečí, možná jeden nebo dva autogramy. Rychlé selfie. A pak budu volná.

Pohled na hodiny prozradí, že mi z požadovaných deseti minut zbývají ještě tři, a tak zvednu nohu na konferenční stolek a začnu si rozepínat kozačky.

Než si je stihnu sundat, dveře se otevřou. Sakra, přišli brzy.

A pak ho zahlédnu.

Poznávám ho z publika. Je to ten kluk, co stál vedle roztomilé starší dámy v tričku s pavoukem a náušnicemi, které jsem stiskla ruku.

Teď stojí přímo vedle něj, s obrovským úsměvem na tváři. Ale na vteřinu vidím jen jeho.

Ne proto, že je sexy, přestože to nemůžu popřít – černé vlasy, snědá kůže a ostře řezaná čelist.

A taky ne proto, že je okouzlující, i když to vidím – úsměv, který začíná otázkou a končí výzvou.

Ne. Dostávají mě jeho tmavě hnědé oči, které jako by prohlédly vším – líčením, chaosem a pečlivě vystavěnými troskami – až k syrovosti v mém nitru. A navíc tu syrovost poznává.

Prudce mě zamrazí, moje tělo se v prostoru mezi nádechy mění v kostku ledu. Ne proto, že bych nesnášela představu, že mě vidí, ale protože je tomu naopak.

Chci, aby mě viděl. Chci, aby se on – jen jediná osoba v tomhle zkurveném světě – na mě podíval a pochopil mě.

Viděl ten chaos a nevzal nohy na ramena.

Toužím po tom tak silně, že to cítím jako obrácenou gravitaci. Jako pád nahoru. Jako let. A tak udělám jedinou věc, kterou můžu.

Stáhnu se.

4. KAPITOLA

SLY

Vejdeme do šatny Sloane Walkerové a nejdřív si všimnu neuvěřitelně dlouhé a ladné nohy, na níž si pomalu rozepíná černou kozačku sahající až po stehno. Je to krásná noha patřící krásné ženě, ale místo abych na ni zíral, rychle zvednu pohled k její tváři a hnědým očím, které vypadají stejně zmateně, jako se najednou cítím já.

„Omlouvám se," vyhrknu. „Olivia nám řekla –"

„Potřebuješ víc času?" přeruší mě Sloanina asistentka – přesně ta, která domluvila tohle setkání.

„To je v pohodě." Pomalu se narovná a odloží mikinu. „Všechno je v pořádku, že?"

Je to spíš výzva než otázka. Když se znovu setkáme očima, má v nich dravý pohled, ze kterého mi vyschne v puse, přestože cítím náznak zklamání. Skutečná Sloane, kterou jsem viděl v těch zběsilých chvílích na pódiu a v té první, překvapené vteřině, když Olivia otevřela dveře, zmizela.

Místo ní je tu Černá vdova a chystá se zaútočit.

Protáhne se jako kočka, spíš jako dravec než popová hvězda. Ale všechny ty pohyby jsou příliš vybrou-

šené, příliš přesné. Ten druh smyslnosti, který je stvořený pro potěšení oka, ne k prožitku.

Vlnící se boky a ramena, aby jí sklouzlo krajkové ramínko a přidalo k její nevázané auře. Dlouhé, rozcuchané rudé vlasy, rozmazaný make-up, rozepnutá bota, šaty napůl spadlé.

Všechno je to jenom divadlo. Zatraceně dobrá show, to nepopírám, ale pořád jen divadlo – a mám z něj pocit, že ji vidím mizet, i když stojí ve světle reflektorů. A to ještě předtím, než pootevře červené rty, vystrčí jazyk a pomalu si olízne plný horní ret.

Beru to tak, jak to je. Varování a pozvání v jednom. A popravdě, když se na mě takhle podívá žena s více křivkami, než má klikatá okreska, obvykle jsem všemu otevřený.

Jenže kvůli tomu jsem nepřišel. I kdyby ano, tahle Sloane – Černá vdova hledající další kořist – není ta, která upoutala mou pozornost. Tu si získala žena, která se s nenucenou otevřeností natáhla, aby vzala abuelu za ruku. Žena, která zírala do davu, když jí sklouzla maska, a probojovala se samotným peklem, aby se vrátila do přítomnosti.

Vážně bych si s *touto* ženou rád promluvil.

Takže místo abych zachytil její přihrávku a běžel do koncové zóny, ustoupím a poznamenám: „To byl parádní koncert. Děkuju."

Sloane zamrká. Její kuráž sotva zakolísá, ale stačí to, abych věděl, že se nemýlím.

Abuela Ximena vykročí vpřed a chystá se k jednomu z těch dlouhých, pevných objetí, kterými je proslulá. V duchu se zachvěju a vrhnu omluvný pohled na člena ochranky, který nás doprovázel.

„Ach!" vydechne Sloane. Na chvíli mě napadne, že se bude velmi nadšenému objetí bránit. Vlastně

to chápu. Strávil jsem dost času na očích veřejnosti a vím líp než většina lidí, jaké to je, když se po vás bez dovolení sápou cizí lidé. Přesto doufám, že nebude příliš krutá.

Sloane mě překvapí. Místo aby se odtáhla, skloní se – takhle blízko si uvědomím, že je v těch kozačkách o pár centimetrů vyšší než já – a pokusí se abuelinu mírně shrbenou postavu obejmout.

Vážně se spíš *pokusí*, protože ve skutečnosti jen neohrabaně poplácává babičku po zádech, jako když pomáhá miminu si odříhnout. Celá ta scéna by byla legrační, kdyby nebylo jasné, že neví, co s rukama.

Sevře se mi hrudník, když mi to dojde. Nikdo by se neměl muset učit, jak se nechat obejmout.

„Promiňte," řekne abuela, když se konečně odtáhne, a hlas se jí trochu chvěje. „Měla jsem se nejdřív zeptat, jestli vám to nevadí. Ale opravdu to vypadalo, že potřebujete obejmout."

V Sloaniných silně nalíčených očích se opět mihne překvapený výraz. A poněkolikáté zmizí tak rychle, že bych si toho nevšiml, kdybych ji tak pozorně nesledoval.

„Nemusíte se omlouvat," odpoví Sloane zdvořile a schová masku Černé vdovy, přestože stále zůstává ukrytá za vysokou zdí. „Možná máte pravdu."

„Ach, já mám vždycky pravdu. Zeptejte se mého vnuka," odpoví abuela Ximena a otočí se, aby mi pokynula, ať jdu blíž. „Tohle je mimochodem Mateo. Všichni mu říkají Sly, protože umí tak skvěle proklouznout obranou."

Vím, že nemyslela nic jiného než fotbal, ale její popis mě rozhodně nevykresluje v nejlepším světle.

Než to stačím napravit, Sloane zvedne obočí. „To si zapamatuju." Z těch slov přímo kape opovržení.

„Jen pro pořádek," zavrtím sklesle hlavou, „všechny nevyžádané útoky si nechávám na hřiště."

Zpraží mě pohledem, který je jasný jako facka. *To se ještě uvidí.*

Nijak mě to neurazí. Svět stojí za hovno, ale je mi smutno z představy, čím si nejspíš prošla, pokud si musí oblékat brnění Černé vdovy, aby se v něm cítila v bezpečí.

Stojíme tam pár vteřin, Sloane nehodlá ustoupit ani o píď a já mlčím jako zařezaný. V očích jí zuří bitva, kterou nehodlám vzdát.

Pak mi abuela vrazí kostnatý loket do žeber. Prudká bolest mě vytrhne z transu a vyhrknu: „Vážíme si toho, že jste nám dovolila se s vámi setkat. Abuela Ximena je vaše velká fanynka. Zná nazpaměť každou písničku."

„A vy ne?" Pobaveně si mě prohlédne a zastaví se u košile s Černou vdovou.

„Pár jich umím," odpovím, ale je to lež. Znám jich víc než pár. Kdo ne? Ale popichování je snazší než zdvořilá konverzace, nejspíš proto, že takhle se mnou jedná moje mladší sestra.

„Jak se to říká? ‚Zatracen chabou chválou'?" zeptá se Sloane.

„Na tom nic chabýho není, zlato." Nechal jsem si uklouznout svůj přízvuk, hlavně proto, že jsem se ho nesnažil potlačit.

Koutky se jí lehce zavlní a pak se otočí zpátky k abuele. „Mohla bych vám taky říkat babičko Ximeno?"

„Abuelo, prosím." Rozjasní se jako ohňostroj. „Babička se mi nezdá správné." Tleskne rukama a vidím, jak upoutaly Sloaninu pozornost.

„Ach, ty nehty se mi líbí!" Tentokrát se usměje doopravdy a prohlédne si namalované pavoučky zblízka.

„Díky! Nakreslila mi je vnučka.“ Záře v jejích očích prozrazuje stejnou hrdost, jakou cítím vůči Marianě já.

„No, je velmi talentovaná.“

„To je! A taky rychlá, protože jsme ji všichni nechali cvičit. Dělá make-up pro podzimní školní představení a banda zombie potřebuje nehty v barvě kyanidové zeleně.“

Sloane sleduje abuelin pohled k oprýskanému zelenému laku na mých rukách. Na palci jsem měl fotbalový míč, ale ukázalo se, že seškrabovat lak z nehtů je skvělý způsob, jak si zkrátit čas během nekonečného sledování zápasových záznamů.

„Odvážná volba,“ poznamená. „Zvlášť když je zdejší stadion zahalený do modré a zlaté.“

„Co na to říct?“ pokrčím rameny. „Moje mladší sestra se chce předvést s tím nejlepším make-upem, jaký škola kdy viděla. A jestli jí můžu pomoct proměnou v zombie, jak bych mohl odmítnout? Život je příliš krátký na to, abychom nešli za tím, co chceme.“

Mluvím z vlastní zkušenosti. V téhle sezoně vím přesně, po čem toužím. Po prstenu ze Super Bowlu, abych si vynahradil ten loňský, o který jsme přišli.

Sloane si tím není tak jistá, což je divné, vzhledem k tomu, že už vyhrála. „Jít si za tím, co chceš, jde jen do té doby, než si uvědomíš, že se měníš v něco, co umí pěkně kousat.“

Tentokrát mi věnuje další záblesk bílých zubů, dost ostrých na to, aby způsobily krvácení, a stejně tak nacvičený. Skoro jako bych potřeboval připomenout, kdo je Černá vdova.

Nebo ona.

A protože teď nemám čas to rozebírat, vrátím jí přihrávku. „Tak to je dobře, že nekoušu.“

„Jenže já jo.“ Pronese to dostatečně ostře, abych poznal, že to myslí vážně.

Než stačím vymyslet, jak odpovědět na to zjevné varování, přistoupí ke mně Olivia, jako by se chystala zasáhnout. Sloane ji lehkým zavrtěním hlavy zastaví.

„Ach, nechci vás zdržovat,“ vyhrkne abuela. Musela to taky vycítit. „Vím, že musíte být vyčerpaná.“

„Chvíli mi trvá, než se po koncertě uklidním.“ Sloane ji jemně odvede na vratkých nohách na druhou stranu šatny. Jsem vděčný, když obejde nízkou pohovku a vybere malý stolek a židle, ze kterých se abuela snadněji zvedne.

Nejdu s nimi. Přišli jsme kvůli abuele, ne mně.

Sloane jí klade spoustu otázek, z nichž žádná nemá nic společného s hudbou. Abuela Ximena alias @cerna_vdova_ximena až příliš nadšeně sdílí se svojí oblíbenou zpěvačkou i ty nejmenší detaily svého života – a tím pádem i mého. Netrvá dlouho a vypráví Sloane všechno o všem.

Mluví o slepicích a o tom, jak moje sestra vypadla z okna a roztrhla si svoje oblíbené modré džíny. Pak jí vykládá, jak musím přijít aspoň jednou za měsíc opravit wi-fi a vyřídit její soukromé zprávy. Sloane ji nechá pořídit si jedno nebo dvě selfie, ale když začne náruživě vyprávět o svých vnoučatech, rozhodnu se zasáhnout.

Možná jsem ji vzal na koncert, ale nedělám si žádné iluze o její loajalitě. Bez mrknutí oka by mě i s mými puberťáckými eskapádami předhodila vlkům, kdyby to znamenalo pobavit Sloane.

„Asi je načase, abychom nechali Sloane odpočívat,“ začnu. „Věnovala nám skoro půl hodiny a určitě se chce vrátit do hotelu.“ Taky obvykle potřebuju chvíli o samotě, když opadne adrenalin ze zápasu.

Sloane opatrně pomůže abuele na nohy. „Mateo má pravdu."

Málem se zajíknu, když uslyším z jejích úst svoje jméno. Nikdo kromě abuely mi neříká Mateo. Už od svého prvního fotbalového zápasu jako špunt jsem Sly, kdy si trenér pohrál s mým příjmením – Sylvester – poté, co jsem se protáhl kolem větších kluků až do koncové zóny. Je to dvacet let a ta přezdívka mi zůstala, stejně jako vzrušující pocit z toho, když dám touchdown.

To neznamená, že se mi nelíbí, jak zní moje jméno na Sloaniných rtech.

„Oba si vážíme vašeho času," řeknu a podám jí ruku na rozloučenou. Sklopí oči, když se setkáme pohledem, a na vteřinu to vypadá, že se mě nedotkne. Právě když znovu přistoupí její asistentka, Sloane se natáhne a vklouzne rukou do mé dlaně.

Je studená a trochu se třese. Nejradši bych ji taky objal a trochu ji zahřál, dokud by se nepřestala chvět.

Moc dobře vím, jak se teď cítí. Rok jsem se trápil kvůli chybě, která stála můj tým šampionát. Nerad bych si kvůli těm pár vteřinám na pódiu, kterých si nejspíš nikdo nevšiml, myslel, že prožívá to samé.

Ale já to viděl. Chvíli, kdy se sesypala. Jako by křičela skrz třpytky a všem to bylo fuk.

A protože objetí bez jejího svolení nepřichází v úvahu, zvolím jinou taktiku. Podívám se jí do těch nádherných hnědých očí a pronesu: „Vím, že jsi podle tebe večer ztuhla hrůzou. Ale já viděl jen to, jak jsi bojovala, abys vydržela."

5. KAPITOLA

SLOANE

Olivia vyprovodí Slye s abuelou a Jaime, jeden z mých strážců, jde s nimi.

Zůstanu obklopená jen tichem a Slyovými slovy, která mi znějí v hlavě.

Vím, že jsi podle tebe večer ztuhla hrůzou. Ale já viděl jen to, jak jsi bojovala, abys vydržela.

Nevím, co s tím. Jak o tom přemýšlet, ani jak se cítit. V očích měl hřejivý pohled, když to říkal. Jen soucit a porozumění.

Možná právě to je nejhorší.

Vím, že to myslel jako útěchu, ale já to tak necítím. Naopak mi to připomíná zemětřesení. Jako by mi odpálil srdce a všechny zdi, které jsem si celé roky budovala, abych se udržela pohromadě, hrozí zhroucením.

Přesně tahle myšlenka mě přinutí začít ze sebe strhávat šaty, boty, punčochy. Jestli je sundám dost rychle, možná – jen možná – se nesesypu.

Oblečení odletuje kousek po kousku. Popraskaná zbroj, ještě naleštěná z boje, který jsem nikdy nemohla vyhrát.

Sundám si náušnice a prsteny – mé osobní boxery – a hodím je na toaletní stolek. Zhluboka se nadechnu. Jenom jednou, abych zjistila, jaké to je. A jestli se tentokrát nerozpadnu napořád.

Cítím praskliny a napětí. Ale lešení drží, tak se nadechnu znovu. A ještě jednou. Bolest ustupuje, stává se snesitelnou.

Možná jsem nic víc nepotřebovala. Chvíli ticha. Vteřinu bez té tíhy. Interval mezi dvěma údery srdce, protože v tom prostoru – v tom malém, křehkém prostoru – přichází hudba.

Jako ztráta, nad kterou jsem zapomněla truchlit, se tichem vine nesmělé, ale nepopiratelné vlákno melodie.

Je to poprvé za rok, kdy slyším *cokoli* nového. Celé tělo mi ztuhne. Bojím se pohnout, aby nezmizela stejně náhle, jako se objevila.

Naštěstí se to nestane. Melodie zůstává, zatímco rychle hledám zápisník, kytaru nebo něco jiného, co mi pomůže se jí držet.

Dva takty. Jeden řádek. Víc nestihnu zapsat, než znovu utichne. Ale prozatím mi stačí vědět, že se v přehradě objevila trhlina. A že si hluboko ve svém nitru pořád pamatuju, proč tu jsem. A pokračuju v tom, navzdory všem sračkám.

Je to hudba. Vždycky to byla hudba. Možná nejsem pyšná na všechno, co jsem udělala, abych přežila, ale na své umění budu pyšná vždycky. Zachránilo mě, když jsem si myslela, že jsem úplně na dně.

V tašce mi zazvoní mobil, který tam během koncertů nechávám. Odložím zápisník a vytáhnu ho.

Marco: *Jen informuju, že je přistavené SUV.*
Dej mi vědět, až budeš připravená.

Já: *Deset minut.*

Já: *Díky.*

Je nejvyšší čas vyrazit, a tak strčím mobil zpátky do tašky a sáhnu po teplácích a mikině s kapucí, které obvykle nosím na cestu do hotelu. Pak zamířím do koupelny, abych si smyla make-up – a s ním i poslední zbytky Černé vdovy.

Stáhnu si rozcuchané vlasy a sundám si umělé řasy. Opláchnu si obličej vodou a pomocí čisticího mléka a měkké žínky setřu řasenku, oční linky, rozmazané oční stíny i rtěnku. Každým tahem jako bych odlupovala další vrstvu.

Dokud nezvednu oči.

Z prvního pohledu do zrcadla se mi sevře žaludek. Mám zrůžovělé tváře a podrážděnou pleť. Pohled mám uvolněný, což jsem nezažila celé měsíce, možná i déle.

Na chvíli nevidím, co ze mě udělaly roky a tragédie. Stojí tam šestnáctiletá holka, kterou jsem bývala – něžná, naivní a odsouzená k záhubě.

Beznadějně se zamilovala do zlatého chlapce – Haydena Jeffriese, idolu všech puberťaček. Když ho poprvé potkala, taky slyšela hudbu. A on ji zničil.

Zničil *mě*.

A prostě jen tak se lešení rozpadne na třísky, dokud nezbývají než úlomky dřeva a skla, které drží pohromadě jen potem a instinktem pro přežití. Zachvátí mě strach, srdce mi buší jako o závod a dýchám tak ztěžka, jako bych právě odzpívala tu nejnáročnější píseň ze svého repertoáru.

Ne, ne, ne.

Nebudu se tam vracet. Ani teď, ani nikdy.

Proto potřebuju brnění. Proto potřebuju Černou vdovu.

Zavřu oči a nutím vzpomínky, aby se vrátily do trezoru, ze kterého se vyškrábaly. Ta holka už dávno zemřela. A byla jsem to já, kdo povstal z popela.

Dech se mi zklidňuje. Srdce zpomaluje, než mě zaklepání na dveře donutí narovnat ramena a znovu si nasadit masku.

„Pojď dál!“ zavolám. Vrátím se do šatny a zkontroluju, jestli tam nemám nějaké osobní věci, bez kterých se neobejdu. Je to naše poslední noc v Austinu.

Olivia strčí hlavu do dveří. „Chtěla jsem se jenom zeptat, jak se ti líbilo to setkání s fanoušky.“

Nemám o něm co říct. Přinejmenším nic, co bych chtěla, aby slyšela. Tak se spokojím s pokrčením ramen. „Fajn. Proč?“

„Jen tak.“ Zavrtí hlavou. „Zdáli se moc milí.“

Na vteřinu se mi vybaví Slyovy hnědé oči a slova jako odraz toho, co jsem nikdy nechtěla nikomu ukázat. *Ale já viděl jen to, jak jsi bojovala, abys vydržela.*

Zamrkám a zaženu je, ale jeho tvář mi tvrdohlavě zůstává v mysli. A než si to vůbec uvědomím, zeptám se: „Myslíš, že mi seženeš Slyovo číslo?“

6. KAPITOLA

SLY

Půl hodiny poté, co jsme opustili Sloaninu šatnu, se mi konečně podaří dostat abuelu Ximenu skrz liják do auta. Jak se světla stadionu ztrácejí ve zpětném zrcátku, zamířím k jejímu útulnému statku nedaleko Burnetu, malého městečka asi hodinu cesty od Austinu, kde jsem vyrůstal.

Rychlý pohled ve světle pouličních lamp mi napoví, že je vyčerpaná, ale taky šťastnější než za hodně dlouhou dobu.

„Proběhlo to lépe, než jsem si dokázala představit." Pohladí mě po ruce na volantu. „Moc ti děkuju, mijo."

„To já bych měl poděkovat tobě," odpovím. „Koncert byl skvělý."

„Máš pravdu. A pořád nemůžu uvěřit, že jsi mi domluvil to setkání." Spokojeně si povzdechne. „Vždycky jsem věděla, že je Sloane úžasná žena, ale byla mnohem laskavější, než jsem vůbec očekávala. A v reálu je ještě víc okouzlující, nemyslíš?"

Popravdě nevím, co si mám myslet. Jistě, abuela Ximena má pravdu. Sloane je nádherná a milá, a přes-

tože to oceňuju, není to důvod, proč na ni nedokážu přestat myslet od chvíle, co jsem vyšel z té šatny.

Ne, v popředí mých myšlenek ji nedrží její vzhled ani hlas, ani projevená laskavost k abuele. Je to způsob, jakým nosí Černou vdovu jako štít. Její ledové prsty, když mi podávala ruku. Zranitelnost v očích a to, jak se tak zatraceně snažila, aby ji nedala najevo.

Netuším, co jí tak ublížilo, že se musí schovávat před světem. Ale vím, jaké to je, když se člověk zlomí. A jak vyčerpávající je ty polámané kousky chránit.

„Jaká písnička se ti líbila nejvíc?“ zeptá se abuela, když najíždíme na dálnici.

„Líbily se mi všechny,“ odpovím, ale v mysli se mi vynoří Sloanin obraz. Přiléhavé šaty, karmínové rty, vlasy jako nespoutaný rudý mrak. Oči vytřeštěné a divoké, jako by se topila… a pak se centimetr po centimetru drala zpátky na hladinu. „Ale možná ‚Hra s drby‘. Sice to říkají všichni, ale je to dobrá písnička.“

A nikdy ji znovu neuslyším, aniž bych si vzpomněl, kolik to stálo Sloane síly, aby se vyškrábala z propasti.

„Ta je skvělá,“ souhlasí abuela Ximena. „Já budu mít vždycky nejradši ‚Sleduj mě‘.“

„Vážně?“ O pár hlasových příkazů později začne píseň vyřvávat z repráků a abuela zpívá s ní. Dneska jsem ji slyšel poprvé, takže ji neznám tak dobře, ale snažím se držet krok s refrénem, co to jde.

Aspoň do chvíle, než mi na palubní desce zabliká upozornění, že mi přišla textovka od mé agentky. Co sakra může Vivian v neděli o půlnoci chtít?

„Promiň, abuelo.“ Přeruším třetí sloku a nechám si přečíst zprávu.

Vivian: *Je nějaký důvod, proč mi právě přišla žádost od publicisty Sloane Walkerové o tvoje telefonní číslo?*

Než to vůbec stačím zpracovat, abuela začne hulákat a jásat. „Vypadá to, že nejsi jediný, kdo je celý paf."

„Celý paf? Já nejsem –" Přeruší mě hlasová asistentka, která se ptá, jestli chci odpovědět. „Ano! Ano!"

Abuela Ximena se zahihňá, ale snažím se její pobavení ignorovat, zatímco Vivian odpovídám. „Dala jsi jí ho?"

Vivian: *Proto se ptám. Co se to tady děje?*

Já *(a tím myslím abuelu, která odpovídá na další výzvu hlasové asistentky): Jsou do sebe zabouchnutí.*

Já: *To byla abuela Ximena. Nejsme do sebe zabouchnutí. Asi chce lístky na zápas.*

Vivian: *To můžu zařídit, aniž bych jí dávala tvoje číslo.*

Já: *Ne, klidně jí ho dej, kdyby chtěla ještě něco jiného.*

Já *(a tím myslím zase abuelu): Třeba rande?*

„Ne!" přikážu a vrhnu na ni rozčilený pohled, když se mě asistentka zeptá, jestli to má poslat.

Abuela jen pokrčí rameny. „Vím, že jsem stará, ale za mých časů existoval jen jeden důvod, proč si holka řekla klukovi o číslo."

„Chtěly holky tenkrát vůbec čísla?" opáčím.

Věnuje mi uličnický úsměv. „Ty chytré ano. Jak si myslíš, že jsem ulovila dědu?"

„Podle mě jsi ho zahnala do kouta a svázala ho," odpovím s úsměvem, protože v mládí byla šampionkou v lasování a westernové jízdě.

„No, to taky." Oplatí mi úsměv. „Ale viděla jsem, jak ses na ni díval."

„Jako bych byl ohromený jejím talentem? Protože to je pravda."

„Samozřejmě že ano." Mávne rukou, jako by to nic neznamenalo. „Kdo by nebyl? Ale to jsem říct nechtěla. Myslíš, že jen kvůli tomu, že potřebuju tlusté brýle, jsem si nevšimla, že jsi v ní viděl něco jiného? Možná něco… povědomého?"

Sevře se mi žaludek. Nejen proto, že jsem si myslel, že umím tyhle věci skrývat líp, než je zjevně pravda, ale protože nechci, aby abuela věděla, jak mě štve, jak to všechno s Luciou dopadlo.

Jasně že o tom ví. Lucia není jenom moje sestra. Je to její vnučka. Ale to neznamená, že musí vědět, jak moc mě to vlastní selhání pronásleduje. A jak moc se obviňuju za všechny ty sračky, kterými si sestra prošla.

„Je vážně tak přitažené za vlasy myslet si, že prošla tím samým?" Abuela Ximena mi znovu stiskne ruku. „Nemluvě o tom, že ty sám jsi kus chlapa."

Přinutím se k úsměvu, ale v tuhle chvíli mám k němu hodně daleko. „Podle mě jsi v tomhle možná trochu zaujatá."

Odfrkne si. „Nezapomínej na všechny ty seznamy ‚nejkrásnějších sportovců', ve kterých se na pravidel-

né bázi umisťuješ. Mám v albu výstřižky. Strana čtyřicet sedm, hned vedle fotky, kde máš na oslavě Camiliných pátých narozenin čelenku a srdíčkové sluneční brýle."

„Ta čelenka mi fakt slušela, díky za pochvalu." Přesto mi ze zmínky o těch směšných žebříčcích začínají hořet tváře. Nemají pro mě žádnou váhu – mnohem víc mě zajímá, jaké podávám výkony na hřišti, než co o mně píšou mimo něj.

„A taky teď používáme ‚na pravidelné bázi', co?" popichuju ji, abych odvedl pozornost. Abuela je totiž schopná odrecitovat posledních deset žebříčků v chronologickém pořadí. Společně s mými sestrami si z nich dělají legraci už od mého druhého ročníku na vysoké. „Jsem ohromený, ale kdo vlastně jsi?"

„Žena, která má dost zkušeností na to, aby poznala, když má někdo zájem." Vrhne na mě svůj patentovaný pohled *myslím to vážně*. „Měl bys jí poslat květiny."

„To je dost daleko od toho, že někdo chce moje číslo," namítnu. „Vždyť ani nevím, proč ho chce."

„Tak jí pošli květiny a zjisti to."

„Je to popová hvězda, abuelo Ximeno. Pochybuju, že by je vůbec dostala." Nemluvě o tom, že k ní sice cítím zvláštní pouto, ale Sloane to tak mít nemusí. Vážně nechci, aby se cítila nepříjemně – zvlášť když má dost vlastních starostí.

„Samozřejmě že ne," odfrkne si abuela pohrdavě. „Ale pokud si náhodou vzpomeneš, že jsi taky slavný, *a* změníš názor, měl bys poslat kaly. Má je ráda."

„Nějaká konkrétní barva?" zeptám se, než se stačím zastavit.

Abuela Ximena se široce usměje, vytáhne album se Sloane Walkerovou/Černou vdovou, které nikdy ne-

odkládá, a začne si do něj něco čmárat. „Tmavě fialové."

„Fialová je její oblíbená barva?" Nevím, proč mě to překvapuje, ale je to tak.

„Ne, ale jsou nejkrásnější," odpoví autoritativně. „Její oblíbená barva je černá."

Tím si nejsem tak jistý. Ale určitě tvrdí fanouškům, že černou má nejradši. Rozhodně se tak obléká. Ale já podvědomě tuším, že ta žena s třesoucíma se rukama a očima jako výkladní skříně dává přednost úplně jiné barvě.

Sloane Walkerová možná vypadá jako drsňačka, které je všechno jedno a všichni jsou jí ukradení, ale v téhle ženě je víc, než se na první pohled zdá. To vím jistě.

A to je důvod, proč bych teď neměl začít z babičky vytahovat informace. Sloane zjevně někdy někdo ublížil. Nevím, kdo ani jak, ale odnesla si z toho hluboké jizvy a její nedůvěra přímo bije do očí. Vážně nepotřebuje, abych se do toho vmísil a ještě to zhoršil.

Kromě toho je to pro nás oba ten nejhorší možný čas. Sloane je na turné. Já se soustředím na sezonu, která právě začíná. Vzhledem k fotbalu, nadaci a rodině nemám čas na nic jiného. Rozhodně ho nemám na popovou hvězdu, ať už v sobě skrývá, kolik stránek chce.

A přesto mě nic z toho nepřipraví o naději, že zavolá na číslo, o které mě požádala.

Abuele dojde dech, právě když zajedu na příjezdovou cestu ke starému statku, kde jsem vyrůstal. Skutečnost, že žije tak blízko Austinu, je jedním z důvodů, proč jsem skákal radostí, když mě draftovali do Tornád. Sice jsem musel hrát dva roky jako náhradník a čekat, až Sanchez odejde do důchodu, ale

taky to znamenalo, že jsem se mohl každý týden nebo tak nějak zastavit za abuelou a sestrami.

Zatímco ji doprovázím ke dveřím, vytrhne z alba kousek papíru a vtiskne mi ho do dlaně. V očích jí šibalsky zajiskří.

„Co je to?“ zeptám se.

Usmívá se. „Něco jako tahák. Seznam věcí, co má ráda a co ne. Jen pro případ, že by ses rozhodl jí poslat spolu s květinami ještě něco jiného.“

Mimoděk ho sevřu. „To jsi neudělala.“

„Jistěže ano. Pět nejoblíbenějších pochoutek, oblíbené vůně svíček a parfémů a spousta dalších věcí, včetně toho, jak má ráda popcorn.“ Mrkne na mě. „Karamelový s čokoládovou polevou, kdyby tě to náhodou zajímalo.“

„Dost mě děsí, jak jsi důkladná.“ Prohlédnu si seznam a zvednu hlavu. „A to nemluvím o tom, jak je to znepokojivě konkrétní.“

Pokrčí rameny. „Když jsi jedním z nejfotografovanějších lidí na světě, nic neschováš.“

A najednou to chápu. Nejen hlavou, ale i srdcem.

Samozřejmě že si Sloane drží odstup.

Samozřejmě že nosí masku Černé vdovy jako druhou kůži.

Když vás neustále sleduje celý svět – a pořád čeká, až vaši bolest promění v bulvární titulky – co vám zbývá než se stát nedotknutelným?

Reflektory na ni nezáří. Spalují ji na popel. Tak si nasazuje zbroj a mění se v ženu, kterou můžou uctívat nebo na ni plivat, ale nikdy se jí nedotknou. Nikdy ji nevidí. Nikdy ji nepochopí.

Jakmile vám totiž jednou dost ublíží, všechno vám připadá jako past. A jediné bezpečné místo je za zdmi, které dokážete zdolat jen vy.

To poznání přinese další bolest, zatímco se dívám do abueliny tváře plné naděje. „*Pokud* bych jí poslal květiny, tak jenom jako poděkování za to, že nás přijala v zákulisí. Nic víc."

„Dobře." Vytáhne se na špičky a políbí mě na tvář. „Ale pokud bys chtěl něco jiného –"

„Nechci." Sloane má dost vlastních starostí. Vážně nepotřebuje kluka s vlastní zátěží.

„Samozřejmě že nechceš. Ale přesto bys měl vědět, že to neměla snadné." Když vzhlédne, její oči jsou stejně čitelné jako silnice v západním Texasu o půlnoci. „Prožila si mnohem víc, než si lidé myslí," pokračuje. „Pod těmi výraznými očními linkami je skutečný člověk."

Chci jí říct, že to vím. Ale spokojím se s prostou otázkou. „Varuješ mě, abych jí nezlomil srdce?"

„Varuju tě, že zlomené kousky mají ostré hrany. Netlač tak silně, aby ji pořezaly… nebo tebe."

Pevný hlas mě donutí si to zapamatovat. Tenhle tón od ní neslýchám často, takže je pak jasné, že to myslí vážně. „Vychovala jsi mě líp, než abych provedl něco takového," odpovím tiše.

„Já vím." Natáhne se a pohladí mě po tváři. „Jen buď opatrný, ať uděláš cokoli. A napiš mi, až dorazíš domů. Chci vědět, že jsi v pořádku."

Počkám, až zaslechnu cvaknutí zámku, než se vrátím k autu. Položím Sloanin tahák na sedačku spolujezdce, ale přesto mám chuť si ho přečíst v naději, že mi pomůže líp pochopit, co jsem dnes na koncertě vlastně viděl.

Ale popravdě nechci žádnou berličku. Jestli ji mám poznat, pak proto, že mě k sobě pustila. Ne proto, že jsem se vplížil zadními vrátky v podobě nějakého seznamu.

Takže místo toho vytáhnu telefon a vygooglím si pořadí jejích alb. Pak otevřu Spotify a pustím si její první album *Serendipity*.

Cestou domů poslouchám míň opatrnou a nadějnější verzi ženy, kterou jsem dnes večer potkal. Než dohraje třetí album plné zlomených srdcí a poezie, přijdu na dvě věci.

Sloane se možná cítí zlomená, ale má víc síly než moje útočná lajna.

A květiny s telefonními čísly jsou jen předzápasová zábava. To, co si možná budeme navzájem moct dát, začne až po úvodním hvizdu.

7. KAPITOLA

SLOANE

Jsi připravená na ten rozhovor?“ zeptá se Bryan. Je to můj publicista, který mě doprovází na turné a dohlíží na to, abych neudělala nic, kvůli čemu by se zřítil ten domeček z karet s názvem moje – a následně i jeho – kariéra. „Je to velká věc.“

„To říkáš o všech.“ Snažím se nehýbat a sleduju ho jen koutkem oka, ale i ten malý pohyb způsobí, že Mandy zapíská. Na druhou stranu, právě teď drží řasenku jako zbraň.

„Jo, ale tentokrát to myslím vážně.“

„Vždycky to myslíš vážně.“ Počkám, až Mandy dokončí levé oko, než sáhnu po ledové kávě a pořádně se napiju. Možná nemám ráda alkohol, ale kofein je úplně jiná písnička. Zvlášť když jsem včera v noci spala jen tři hodiny.

Za nedostatek spánku viním časový posun, *ne* ty tmavě hnědé oči a líný úsměv, které mi vyskakují před očima v těch nejnevhodnějších okamžicích. Varování: *všechny* okamžiky jsou nevhodné.

Najednou se mi v hlavě ozve melodie, která se mi tam vkrádá už od setkání se Slyem. Sáhnu po zápisníku,

kdyby mě napadlo něco dalšího, ale hudba mi proklouzne mezi prsty jako voda. Mám ji v dlani a pak zmizí, než ji stačím vůbec ochutnat.

Kurva.

Spolknu frustraci a pomyslím si, že je to tak stejně lepší.

Nemám čas čekat, až přijde inspirace.

„Chceš se ještě napít, než…?“ Mandy se odmlčí, ale je dost těžké nepochopit ten náznak, když právě drží konturovací tužku na rty ve stejné rudé barvě jako moje vlasy.

„Panebože, ano.“ Sáhnu po kelímku a rázně zaženu zbytky melodie.

Tady by mě čekaly jen potíže.

Už teď mám žaludek jako ve svěráku. Nejnovější album vyšlo před osmi týdny a od té doby lítám mezi rozhovory, televizními vystoupeními a koncerty. Považuju za výhru, že vůbec vím, ve kterém jsem městě. Nechápejte mě špatně, fakt jsem ráda, že deska má lepší ohlas, než jsme čekali – a můžeme si vybírat ze spousty časopisů, které o nás chtějí psát. Jen bych si přála, aby moji zaměstnanci říkali *ne* trochu častěji.

Lidi mají určitě plné zuby pohledu na moji tvář ve frontách v supermarketu, stejně jako já toho, že ji musím neustále ukazovat.

Ale pokud mě posledních pár let něco naučilo, pak že lidská posedlost tím nejhorším – nejlíp bez jakýchkoli skutečných důkazů – nezná hranic.

„Pro koho je?“ zeptám se, když Mandy po celé věčnosti dokončí líčení rtů. Rtěnku si nanáším už léta a pořád nechápu, jak někdo – a zvlášť zkušená vizážistka – může z její aplikace udělat patnáctiminutový proces. I když musím přiznat, že od ní to vypadá líp.

„*Vanity Fair*,“ odpoví Bryan a zamíří ke dveřím. „Je to hlavní článek. Přivedu je za deset minut, tak buď připravená.“

„Nemůžu se dočkat,“ zavolám za ním.

Jakmile Bryan zmizí, do hotelového apartmá vpluje Lucinda. „Právě jsem ti vyžehlila oblečení. Opovaž se to sako zmačkat, než dorazí fotograf.“

„Je to jen rozhovor. Focení proběhne až v L. A.“ Natáhnu se po kávě a ztuhnu, když Mandy zasyčí. Vypadá to, že ji konečně opustily i poslední zbytky nováčkovské nervozity.

Zvednu kelímek a stejně se napiju. Samozřejmě dávám pozor, abych nezničila její práci. Přimhouří oči a nejspíš chce něco namítnout, ale když zvednu obočí, popadne kosmetickou taštičku a vyběhne ze dveří.

Je fajn vědět, že na to pořád mám.

„Přivezli fotografa, který potřebuje nafotit něco ze zákulisí k příští oficiální kampani, tak se svlékni, jo? Tahle košile je zrádná.“ Lucinda si mě prohlédne od hlavy k patě. „A nepokoušej se strašit nováčky.“

„Nemusím se pokoušet.“ Stáhnu si župan a nechám ho sklouznout na zem. V mládí jsem si myslela, že si nikdy nezvyknu svlékat se před lidmi. Ale po letech půlminutového převlékání mezi scénami a deseti letech, kdy se mnou zacházeli jako s věcí, si toho dávno nevšímám. Navíc je těžké být stydlivá, když je tolik mých tajemství rozmáznutých ve skandálních internetových titulcích, co mají donutit lidi kliknout na článek, a v citacích vytržených z kontextu.

„Ty kalhotky pod tím budou vidět.“ Lucinda přejede kritickým pohledem po mém téměř nahém těle.

„No, je to poslední rozhovor. Jsem si celkem jistá, že budu celou dobu sedět.“

„Co když –“

„Promiň, ale dneska nebudu odhalovat ani zadek, ani svoje trauma," protočím oči. „I když je to pro *Vanity Fair*."

Lucinda něco zamumlá, ale nehádá se a podá mi pár síťovaných punčoch. „Obleč si je. Připravím ti sukni."

Pochybovačně na ně zírám a představuju si ten půltucet marných pokusů, než se do nich obvykle dostanu. „Myslela jsem, že si vezmu džíny."

„Pro *Vanity Fair*? Když mě uvádějí jako tvoji stylistku?" Zavrtí hlavou. „To ani náhodou."

„Co kdybych si vzala džíny a tričko a titul stylistky si připsala sama?" zeptám se, abych ji naštvala.

Teď je řada na ní, aby protočila oči. Pak mi podá černou sukni. „Čas běží."

O deset minut později mě stále zapíná do té nejkomplikovanější pavučiny v podobě košile, jakou jsem kdy nosila. Je to zatraceně nepohodlné, ale rozhodně oceňuju odkaz na moji jevištní osobnost.

Zaklepání na vchodové dveře se ozve těsně předtím, než si Bryan začne povídat se dvěma lidmi, o kterých můžu jen předpokládat, že patří k týmu *Vanity Fair*.

Lucinda mi zapne poslední knoflík a podá sako Dolce & Gabbana. Padne mi jako brnění – elegantní a drahé. Jenže tahle zbroj není stvořená k tomu, aby mě ochránila. Jen aby krvácení vypadalo jako součást show.

„Nezapomeň na boty," přikáže Lucinda, když zamířím do obývacího pokoje.

Jediným pohledem sjedu špičaté louboutinky a rozhodnu se pro obří pantofle ve tvaru tarantulí, které mi fanoušek hodil na pódium během prvního večera turné. Jsou tím nejpohodlnějším kouskem, který vlastním.

„Opovaž se!" zasyčí Lucinda, zatímco mizím ve dveřích.

„Sloane," rozplývá se Bryan, jakmile mě zahlédne. „Vypadáš úchvatně."

Neobtěžuju se odpovídat. Černá vdova na prázdné komplimenty nereaguje.

Přesunu pozornost k reportérce, která si prohlíží moje tarantulí pantofle a mírně nadzvedne obočí. Když ucítí můj zkoumavý pohled, prudce zvedne oči a vyrazí mě pozdravit.

Přejede mi mráz po zádech – obvykle je moji lidé varují, aby se nepřibližovali. Bryan se záměrně postaví mezi nás dřív, než se dokážu přimět, abych jí podala ruku. „Sloane, tohle je Vittoria Quasarano z *Vanity Fair*. Vittorie, seznamte se s jedinečnou Sloane Walkerovou." Má tak široký a falešný úsměv, až mě trochu překvapuje, že se nesměje kolem dokola.

Zaplaví mě úleva a kývnu jí na pozdrav. Pak vyrazím ke stolu v rohu, kde je připraveno občerstvení s kávou.

Umírám touhou po dalším hrnku. Přiznávám, že jsem na ní naprosto závislá, ale nikdo jiný to vědět nemusí. Mít slabost je jedna věc. Nechat někoho jiného ji vidět, a zvlášť reportéra, je něco úplně jiného.

To mě naučila Pauline.

Takže místo abych si nalila šálek kávy, sáhnu po karafě se slabým čajem a snažím se nezvracet. „Bourbon?" zeptám se s povytaženým obočím, zatímco si nalévám sklenku.

Je to promyšlené riziko – pokud nabídku přijme, budu si muset zahrát na nešiku a najít způsob, jak vylít čaj na podlahu –, ale stojí to za to. Navíc reportéři vždycky chtějí mít čistou hlavu, když se pouštějí do Černé vdovy.

Možná mám zcela nezaslouženou pověst, že je se mnou těžké pořízení.

Vittoria není výjimkou, protože sotva jsem si nalila drink, už vrtí hlavou. „Obávám se, že na tohle je ještě trochu brzy."

„Někde je poledne," odpovím s pokrčením ramen.

„*Tady* je poledne," prohodí Bryan s úsměvem, který se každou vteřinou stává o něco nucenějším, jako by moc dobře nevěděl, že přesně takhle to chodí, jakmile dosáhnu svého limitu v rozhovorech. Možná bych se cítila provinileji, kdyby nestrávil tolik času mým mučením a kdybych mu za to neplatila tolik peněz. „A jsme ve Vegas."

„To máš pravdu." Svalím se do křesla, přehodím si ruku přes opěradlo a natáhnu si nohy. Čím víc se cítím nesvá, tím víc místa si nárokuju. Cítit jednu věc, vyzařovat opak. To všechno je součástí sítě Černé vdovy.

Zatímco si Vittoria nalévá šálek kávy, Bryan mě pobízí pohledem, abych se narovnala a prohodila něco milého. Přesně to by udělala stará Sloane, takže zůstanu pohodlně sedět a neřeknu ani slovo. Kdo promluví jako první, vždycky prohraje. Další věc, kterou mě kdysi dávno naučila moje mentorka.

Místo toho, abych se bavila o kravinách nebo se – nedej bože – snažila udělat dobrý dojem, vytáhnu telefon a začnu přejíždět palcem po displeji, aniž bych se na cokoli skutečně dívala.

Je to jen trik, jak ji dostat do defenzivy. Vyskočí na mě konverzace s Olivií. A stačí se jen posunout trochu dolů a objeví se číslo, které jsem si ještě nepřidala do kontaktů.

Právě teď je to deset malých číslic a spousta možností. Pár vteřin na ně zírám a můj palec se vznáší nad číslem, jako by mohl rozhodnout za mě.

Pak zvednu hlavu. Co bych vůbec řekla?

Vittoria odloží konvici a posadí se naproti mně. Čekám, že jakmile zapne na telefonu nahrávání, pustí se do přívalu otázek, ale neudělá to. Místo toho jen sedí, popíjí kávu a sleduje mě přes okraj šálku.

Zřejmě nejsem jediná, kdo se řídí touhle strategií.

Dobrý tah.

Bryan stojí za Vittorií a vypadá každou vteřinou nervózněji. Nedělá žádné výrazné grimasy ani gesta. Stejně jako já si uvědomuje přítomnost fotografa, ale rozhodně používá oči a bolestný úsměv, aby mě pobídl k akci. Jakékoli.

K jeho rostoucímu rozladění ho ignoruju.

Ticho pokračuje až do chvíle, kdy Bryan dosáhne svého limitu. „Můžu vám ještě něco přinést?“ zeptá se reportérky.

Ta se jen pousměje. „Ne. Mám všechno, díky. Ta káva je vynikající.“

„No, tak pojďme na to. Ano?“ Málem zatleská rukama jako skřítek v Santově dílně, který zařizuje věci přesně tak, jak chce. „Sloane má před sebou rušný den.“

„Samozřejmě. Jen jsem nechtěla rušit, kdyby to bylo důležité,“ odpoví a ukáže na můj telefon – i když obě víme, že je to blbost. Ne že by mi to vadilo, protože je nakonec donucena se zeptat: „Jdeme na to, Sloane?“

Sloane jedna, *Vanity Fair* nula.

Ale škodolibost je neslušná, takže si to vítězství nechám pro sebe. Místo toho odložím telefon, zvednu drink a odpovím: „Rozhodně. Jsem jako otevřená kniha.“ Taková, v níž chybí polovina stránek, ale není třeba na to upozorňovat.

„To ráda slyším.“ Vittoria se opře v křesle a nemůžu si pomoct, ale mám pocit, jako bych to měla v kapse. Aspoň do té doby, než se zeptá: „Jak dlouho už chodíte s Mateem Sylvesterem?“

8. KAPITOLA

SLOANE

Jen díky dlouholeté praxi v ovládání emocí a výrazu tváře se nepoprskám čajem.

Přesto mi zaskočí. Zřejmě se nedá zároveň lapat po dechu a polykat. Kdo by to řekl?

Musím vynaložit veškerou sílu, abych se nerozkašlala. Nějak se mi to podaří, hlavně proto, že jí nehodlám dopřát tu radost.

Jenže s čajem v plicích se dá jen těžko dýchat, natož mluvit. Ne že bych mohla, i kdybych chtěla. Můj hlas – stejně jako zbytek těla – je naprosto zkamenělý, zatímco se mi před očima mihne Slyova až příliš krásná tvář.

Naštěstí zasáhne Bryan. A skutečnost, že vypadá naprosto zmateně, dodá té historce na pravdivosti. „S Mateem Sylvesterem? Tím fotbalistou? Nemyslím si, že ho Sloane vůbec zná."

„Vážně?" Vittoria mi věnuje upřený a vypočítavý pohled, který napovídá, že na něco přišla. Jen doufám, že neumí číst myšlenky, protože s tím, jak často na Slye myslím, toho moc nenadělám. „Je to pravda, Sloane?"

„Vlastně není.“ Pomalu začnu usrkávat svůj drink, abych ukázala, že jsem v pohodě, ale ještě jsem se nevzpamatovala z toho předchozího loku, takže tenhle pěkně škrábe v krku. Přesto se nevzdávám. „Potkala jsem ho před pár dny jen na pár minut, když jsem vystupovala v Austinu. Jeho babička je moje velká fanynka.“

„To je ta žena, co je s vámi na té fotce?“ zeptá se. „Jeho babička?“

Rozklikne něco na mobilu a podá mi ho, zatímco se Bryan naklání, aby se podíval.

Je to selfie, které jsem nechala abuelu Ximenu vyfotit v mé šatně, aby si ho dala na Instagram. Nic jsem si z toho nedělala – fanoušci často zveřejňují společné fotky, kdykoli mě někde na veřejnosti zahlédnou. Ovšem nepočítala jsem s faktem, že se na fotce objeví i Sly. Opírá se ramenem o zeď a vypadá naprosto k sežrání, jako by tam patřil.

Navíc ten intenzivní výraz v jeho tváři, když na mě zírá – nikoli na svoji babičku, ale na *mě* – mluví za všechno. Rozbuší se mi srdce a vyschne v ústech, i když se tomu bráním.

Cvak. Fotograf si vybral právě tenhle okamžik, aby pořídil sérii detailních záběrů mého obličeje.

„To je ona,“ potvrdím tím nejodměřenějším tónem, jaký zvládnu, přestože zdaleka není tak odměřený, jak by měl být. Ale Ximena se mi vážně líbila a připadá mi neupřímné předstírat něco jiného. „Pár minut jsme si povídali a vyfotili se. Pak odešli.“

„To je všechno?“ zeptá se a probodne mě pohledem. „Jen krátké setkání s jeho babičkou?“

„To je všechno,“ potvrdím s pokrčením ramen, protože je to pravda.

Na těch neodbytných myšlenkách na Slye nezáleží. Stejně jako na tom, že od té doby, co mi Olivia

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Stalo se to v neděli**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.